

¹आशासनः, ²आशासित्वा-आशास्त्वा, इति विशेषरूपाणि । इतररूपाणि सर्वाण्यपि आदादिकासंघातुवत् (61) बोध्यानि ।

(1704) “शासु अनुशिष्टौ”

(II. अदादिः-1075. द्विकर्म. सेट्. पर.) जक्षित्यादिः ।

‘अनुशिष्टिः=नियोगः’ इति क्षीरस्वामी । विविच्य ज्ञापने प्रसिद्धः ।

‘—इच्छायामाशास्ते, शास्ति शासने ।’ (श्लो. 184) इति देवः ।

³शिष्यः, ⁴शास्यम्, ⁵दुःशासनः - दुःशासः, ⁶आशीः, ⁷शिष्टा—शासित्वा,

⁸शिष्टः, ⁹शिष्टिः-शास्तिः, ¹⁰शास्ता प्रशास्ता, माणवकं धर्मं

1. तच्छीलादिषु कर्तृषु ‘अनुदात्तेश्च हलादेः’ (3-2-149) इति युच्प्रत्ययः ।
2. “‘क्त्वाऽपि च्छन्दसि’ (7-1-38) इति ल्यपोऽपवादे क्त्वादेशे आशास्त्वा आशासित्वा इतीड्रिकल्पः” इति आत्रेयमैत्रेयावाहुरिति माधवः । छन्दसि एवं सम्भवेऽपि लोके ‘समासेऽनन्पूर्वे—’ (7-1-37) इति क्त्वाप्रत्ययस्य ल्यन्नादेशे आशास्य इत्येव न्याय्यमिति बोध्यम् ।
3. ‘एतिस्तुशास्—’ (3-1-109) इति क्यप् । ‘शास् इदङ्हलोः’ (6-4-34) इत्युपधाया इकारः । ‘शास्तिवसि—’ (8-3-60) इत्यादिना षत्वम् ।
4. शास्यम् इति तु ‘शसु हिंसायाम्’ इति भौवादिकधातोः ‘हन्त्यर्थाश्च’ (ग. सू. चुरादिः) इति वचनाणिचि, निजन्ताद् यति ज्ञेयम् ।
5. ‘भाषायां शासि—’ (वा. 3-3-130) इत्यादिना खलपवादो युच्प्रत्ययः । तस्य वैकल्पिकत्वं प्रक्रियाकौमुद्यामुक्तम् ; तेन दुःशास इति खलपीति केचित् ।
6. भावे सम्पदादित्वात् (वा. 3-3-94) क्तिपि ‘आशासः कावुपधायाः—’ (वा. 6-4-34) इति उपधाया इकारः ।
7. ‘उदितो वा’ (7-2-56) इति क्त्वायामिड्रिकल्पः । इडभावपक्षे इत्वमुपधायाः, इट्पक्षे धात्वाकारस्य उपधात्वाभावाद् नेकार इति विशेषः । अत एव षत्वमपीकारार्थं न भवति ।
8. ‘यस्य विभाषा’ (7-2-15) इति इग्निषेधात् एकमेव रूपं निष्ठायाम् ।
9. शिष्टिः इत्यत्र ‘तितुत्र—’ (7-2-9) इतीग्निषेधः । शास्तिः इति तु अस्मादेव धातोः क्तिच्प्रत्यये, यद्वा, धातुनिर्देशे शितप्प्रत्यये वा ज्ञेयम् । निजन्ताद् शासना इति भवति । निजन्तादेव शास्तिः इत्यपि माधवः । तस्यायमाशयः—बाहुलकात् युच् न बाधः, इति ।
10. ‘तृन्’ (3-2-135) इति ताच्छीलिकः तृन्प्रत्ययः । प्रशास्ता इत्यप्येवमेव । प्रशास्ता=कृतिविशेषः । ‘तृन्तृचौ संसिक्षदादिभ्यः संज्ञायां च अनिटौ’ (वा. 3-2-135) इत्यनिदत्वम् । संज्ञाभिन्नस्थलेषु ‘प्रशासितारं सर्वेषाम्—’ (मनुः 12-1-22) इत्यादिषु इड् भवत्येवेति विशेषः ।